بارالها، من از زوال نعمت تو و دگرگونی عافیتی که عطا کرده‌ای و از خشم [و عذاب] ناگهانی‌ات و از همهٔ [انواع] خشمت به تو پناه می‌برم

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که می‌گوید: یکی از دعاهای رسول الله صلی الله علیه وسلم این بود که می‌فرمود: «اللهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ، وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ، وَفُجَاءَةِ نِقْمَتِكَ، وَجَمِيعِ سَخَطِكَ»: «بارالها، من از زوال نعمت تو و دگرگونی عافیتی که عطا کرده‌ای و از خشم [و عذاب] ناگهانی‌ات و از همهٔ [انواع] خشمت به تو پناه می‌برم».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

پیامبر صلی الله علیه وسلم از چهار چیز به الله پناه بردند: نخست: «بارالها از زوال نعمتی که عطا کرده‌ای به تو پناه می‌برم» نعمت‌های دینی و دنیوی؛ و اینکه بر اسلام ثابت‌قدم بمانم و از ارتکاب گناهانی که نعمت‌ها را از بین می‌برد دوری کنم. دوم: «و دگرگون شدن عافیتی که داده‌ای» با تبدیل آن به بلا؛ پس از تو عافیت مداوم و سلامتی از دردها و بیماری‌ها را خواهانم. سوم: «و خشم و عذاب ناگهانی‌ات» بلا باشد یا مصیبت، زیرا نقمت و مجازات اگر ناگهانی باشد، دیگر زمانی برای توبه و جبران نیست و در این حالت مصیبت بزرگ‌تر و شدیدتر خواهد بود. چهارم: «و همهٔ [انواع] خشمت» و اسبابی که موجبات خشم تو را فراهم می‌سازند. زیرا کسی که تو بر او خشم گیری، زیان دیده و ناکام شده است. پیامبر صلی الله علیه وسلم لفظ جمع را به کار برده است تا همهٔ اسباب خشم الله سبحانه وتعالی در قالب گفتار و کردار و اعتقاد را بیان کرده باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5488